

A Győri Ítéltábla a Becker Ügyvédi Iroda által képviselt **perújított felperesnek** a dr. Tanda Ügyvédi Iroda által képviselt I.r. és II.r. **perújító alperesek** elleni perújítási eljárásban a Komárom-Esztergom Megyei Bíróság 2011. október 21. napján kelt 4.P.21.187/2009/37. számú ítélete ellen a perújított felperes által 38. sorszám alatt benyújtott fellebbezés folytán meghozta a következő

í t é l e t e t :

Az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Köteles a perújított felperes 15 nap alatt megfizetni a perújító I-II.r. alperesek, mint egyetemleges jogosultak részére 127.000,- (Egyszázhuszonhétezer) forint másodfokú perköltséget.

Köteles a perújított felperes az államnak az illetékes adóügyi hatóság felhívásában írt időben és módon megfizetni 480.000,- (Négyszáznyolcvanezer) forint feljegyzett fellebbezési eljárási illetéket.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s :

Az elsőfokú bíróság fellebbezéssel támadott ítéletében a Komárom-Esztergom Megyei Bíróság 14.P.20.068/2008/9. sorszámú ítéletét hatályon kívül helyezte - annak megállapításával, hogy a peres felek közti 2003. május 12-én és 2003. július 17-én kötött szerződés uzorás, semmis szerződésnek minősül - és a felperes keresetét elutasította. Kötelezte a perújított felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a perújító alpereseknek összesen 600.000,- Ft + áfa alapeljárási és perújítási perköltséget, valamint az államnak adóhatósági felhívásra mindösszesen 960.000,- Ft alapeljárási és perújítási illetéket.

Ítéletének jogi indokolása szerint a szám alatti családi ház 1999. szeptemberéig I.r. perújító alperes és férje tulajdonában volt. II.r. perújító alperes az ő leányuk, vejük pedig akkor "A" volt. Perújított felperes édesapja "B" több alkalommal kölcsönzött pénzt "A"-nak összesen 3.400.000,- Ft összegben.

1999. szeptember 21.napján ügyvéd által ellenjegyzett adásvételi szerződés készült, amely szerint "C" és I.rendű alperes eladják az ingatlanukat 4.500.000,- Ft vételárért a perújított felperesnek. A szerződés szerint 4.000.000,- Ft-ot az eladó kezeihez a szerződés aláírásával vevő egyidejűleg megfizet, míg 500.000,- Ft-ot 1999. október 22. napjáig. Az adásvételi szerződés elkészítésének időpontjában "C" a "D" Kórház Intenzív Osztályán feküdt, majd 1999. szeptember 23. napján elhunyt. A közjegyző a hagyatékátadó végzésével - tárgyalás mellőzésével - a II.r. perújító alperesnek, az örökhatyó gyermekének adta át az I.r. perújító alperes özvegyi haszonélvezeti jogával terhelt. 1999. október 21-re dátumozott átvételi elismervény szerint perújított felperestől "C" és I.rendű alperes átvette a fennmaradó 500.000,- Ft-ot, így a teljes vételár kifizetésre került és az eladók hozzájárultak ahhoz, hogy a vevő nevére a tulajdonjog átvezetésre kerüljön.

1999. decemberében **"B"** a perújító alperesekkel közölte, hogy a fiáé lett a perújító alperesek háza. Ekkor jutott perújító alperesek tudomására, hogy a házukra adásvételi szerződés jött létre. I.r. perújító alperes abban a hiszemben írta alá az 1999. szeptember 21. napján kelt szerződést - amikor férje a kórházban haldoklott - hogy a **"A"** takarékszövetkezeti kölcsönéhez kell befogadó nyilatkozatot aláírnia az ügyvédi irodában. Vételárat sem perújított felperestől, sem **"B"**től nem kapott. A szerződés aláírásakor **"C"** pedig már öntudatlan állapotban volt, illetve az elismervény aláírása előtt elhunyt.

A perújító II.r.alperes a Tatabányai Városi Bíróságon 2.P.21.318/2000. szám alatt pert indított a szerződés érvénytelenségének megállapítása iránt. A Tatabányai Városi Bíróság a 20. sorszámú ítéletében **"C"** vonatkozásában megállapította a szerződés semmisségét, ugyanakkor kötelezte a perújító I. és II.r. alpereseket, hogy fizessenek meg I.rendű felperesnek 15 napon belül 2.000.000,- Ft-ot és ennek törvényes mértékű késedelmi kamatát. Ezt meghaladóan a keresetet elutasította.

Az ítélet indokolása szerint az I.r. perújító alperes nem tudta bizonyítani, hogy I.rendű felperes vevő tudott arról, hogy ő tévedésben volt a szerződés aláírásakor, illetve azt sem sikerült igazolnia, hogy a 4.000.000,- Ft vételárat nem vette át I.rendű felperestől. A Komárom-Esztergom Megyei Bíróság a Pf.21.304/2001/4. számú ítéletével a per főtárgya tekintetében a Tatabányai Városi Bíróság ítéletét helybenhagyta.

Ezt követően a peres felek 2003. május hó 12. napján megállapodást kötöttek, amelyben a perújító alperesek vállalták, hogy az ingatlant értékesítik, 8.000.000,- Ft-ot 2003. augusztus 31. napjáig pedig megfizetnek perújított felperesnek. Az 1999. szeptember 21-i adásvételi szerződést felbontják és a végrehajtási eljárásokat megszüntetik. 2003. július hó 17-én újabb megállapodást kötöttek, amelyben az I. és II.r. perújító alperesek a 8.000.000,- Ft megfizetésére vonatkozó határidőt 2003. december 31-re módosították.

A perújító II.r.alperes 2001. évben büntető eljárást kezdeményezett **"B"**-vel szemben, azonban a nyomozóhatóság az eljárást bizonyítottság hiányában megszüntette.

2006. november 14-én a II.r. perújító alperes ismét büntető feljelentést tett **"B"** ellen. Az ügyészségi vádirat szerint 1999. szeptember 21. napján valótlan tartalmú adásvételi szerződés jött létre a felek között, pénzátadás eladók részére nem történt. Idős I.rendű felperes tudott arról, hogy az eladóknak nem állt szándékukban az ingatlant értékesíteni, hanem a **"A"**nak általa kölcsönadott több millió forint tartozást próbálta így „behajtani”. A megtévesztett I.rendű alperes vonatkozásában 1/2 részben ifjú I.rendű felperes az ingatlan tulajdonosává vált. Idős I.rendű felperes 2002. nyarától 2003. július 17-ig több alkalommal megfenyegette **"E"**-t, ha nem ír alá 8.000.000,- Ft összeg erejéig jelzálogjogot alapító szerződést ifjú I.rendű felperes részére.

A Tatabányai Városi Bíróság 3.B.596/2007/14. számú ítéletével **"B"**t bűnösnek mondta ki 1 rendbeli folytatólagosan elkövetett zsarolás büntetvének kísérletében. A büntető ítélet tényállása rögzítette, hogy 2003. július 17-i fizetési kötelezettség elismerésére és vállalására csak a vádlott fenyegetésének hatására került sor.

A fentieket megelőzően perújított felperes 8.000.000,- Ft és ezen összeg járulékainak megfizetése iránt pert indított a perújított alperesek ellen a Komárom-Esztergom Megyei Bíróságon. Az igazolási kérelem következtében 14.P.20.068/2008/9. sorszámú ítéletében a megyei bíróság kötelezte a perújított alpereseket 8.000.000,- Ft és kamatai megfizetésére. A megyei bíróság ítéletében arra az álláspontra helyezkedett, hogy a folyamatban lévő büntető ügy nincs kihatással a perre, mivel az a megkötött megállapodást nem érinti,

annak érvényességét nem kérdőjelezi meg. Ez az ítélet 2008. október 28. napján jogerőre emelkedett.

2009.június 17-én perújító alperesek a Tatabányai Városi Bíróságon nyújtottak be perújítási kérelmet, amit a Tatabányai Városi Bíróság áttett a 9.P.20.902/2009/2.számú végzésével, mert a perújítási kérelem a Komárom-Esztergom Megyei Bíróság 14.P.20.068/2008/9.számú ítélete ellen lett benyújtva. Perújító alperesek perújítási kérelmükben kérték az ítélet hatályon kívül helyezését és perújított felperes keresetének elutasítását. Hivatkoztak arra, hogy a bíróság beszerezte ugyan a büntető iratokat, de nem észlelte és értékelte, hogy I.rendű felperes édesapja folytatólagosan fenyegette perújító alpereseket azzal, hogy a családtagjainak baja eshet, követelte, hogy adják el az ingatlant. A bíróságnak a perújított felperes szerepét is vizsgálnia kellett volna, akinek a büntető ítélet szerint nem is kellett a ház, akinek tulajdonképpen csak a neve alatt futott az ügy és aki elismerte, hogy „a **\"C\"** család át lett ejtve”. Mindezen tények perújító alperesek számára kedvezőbb határozatot eredményezhettek volna. Korábban ezekre hivatkozni nem tudtak, mert a sértetteknek nem állt rendelkezésre a perújított felperes nyomozó hatóság előtt tett nyilatkozata. A Pp.260.§./2/ bekezdésén túl hivatkoztak még a Pp.260.§./3/ bekezdésére, ami szerint a perújítás okaként megjelölt bűncselekmény elkövetésére vonatkozó ítélet hiányát más ok zárta ki. Az alapügyben eljáró megyei bíróság nem értékelte a perújított felperes beszerezett, megtekintett nyomozati vallomását, így a bizonyítékok felhasználása nem tagadható meg.

A büntető ítélet hatályon kívül helyezéséről csak 2009.március 31-én szereztek tudomást, a perújítás szükségessége pedig csak 2009.április 16-án lett ismert számukra.

Perújító alperesek a peres eljárás során kérelmüket részben módosították. Elsődlegesen változatlanul arra hivatkoztak, hogy a 2003.május 12-én és 2003.július 17-én kelt szerződés, illetve megállapodás elnevezésű okirat mint uzsorás szerződés érvénytelen. A 2003.május 12-i megállapodás előzménye, hogy a Tatabányai Városi Bíróság ítéletével 2 millió forint és kamatai megfizetésére kötelezte a perújító alpereseket, amely miatt végrehajtási eljárást is kezdeményeztek 2002.évben. A szerződés a Ptk.202.§-ába ütközik, mert a perújított felperes a szerződés megkötésekor a perújító alperesek helyzetének kihasználásával feltűnően aránytalan előnyt kötött ki. Az 1999. szeptember 21-i adásvételi szerződés aláírásakor és azt követően vételárat az ingatlanért „eladók”, illetve a perújító alperesek nem kaptak, a vételárként megállapított összeget **\"B\"** **\"A\"**nak kölcsönözte. Az 1991. szeptember 21-i adásvételi szerződés, illetve a jogerős Tatabányai Városi Bírósági ítélet miatt a perújító alperesek szorult helyzetbe kerültek, a tőlük követelt összeget és kamatait nem tudták megfizetni, ezért született meg a 2003. május 12-i, majd 2003. július 27-i megállapodás is. A megállapodások szerint a végrehajtást perújító alperesek csak akkor kerülhetik el, ha 8 millió forintot megfizetnek perújított felperesnek 2003.augusztus 31-ig, majd a módosítás szerint 2003.december 31-ig. A 8 millió forint megfizetését csak a végrehajtás elkerülése érdekében vállalták, holott a vevőtől semmilyen vételárat nem kaptak. A Ptk.234.§./1/ bekezdésére hivatkozhatnak, mert perújított felperes feltűnően aránytalan előnyt kötött ki, amely fennállt a szerződés megkötésekor, kihasználta a perújító alperesek hátrányos helyzetét. Perújított felperes is mindvégig tisztában volt azzal, hogy a pénzt nem perújító alperesek, hanem **\"A\"** kapta meg az édesapjától. Hivatkoztak még a szerződés színlelt voltára. Perújított felperes a 2003.május 12-i megállapodással felbontott 1999.szeptember 21-i adásvételi szerződéssel megszerzett tulajdonjogáról 8 millió forint megváltási ár fejében lemondott, mintegy igazolva, hogy **\"B\"** színlelt szerződés keretében

kölcsönként szolgáltatta "A"-nak az ingatlan adásvételi szerződésben írt vételárat. Adásvételi szerződés helyett uzsorás kölcsönszerződés volt az alapügylet. A 2003.május 12-i, illetve július 17-i megállapodások ehhez kapcsolódnak. Az adásvételi szerződés semmisségének megállapítása esetén perújított felperes javára semmilyen összeg nem jár, mert vételár átadása sem részéről, sem édesapja részéről nem történt.

Hivatkoztak még arra, hogy megtévesztés is történt a perújított felperes részéről, mert tisztában volt azzal, hogy az 1999.szeptember 21-i adásvételi szerződéskötés valódi célja nem adásvételi szerződés létrehozása volt. A ... Ügyvédi Irodában 2004. január 15-én felvett jegyzőkönyv igazolja, hogy megtévesztés állt fenn, a szerződés színlelt jogügylet volt, egy uzsorás kölcsönszerződést takart. A Tatabányai Városi Bíróság ítélete res iudicata-t nem eredményez, mert ott ténybeli tévedésre nem hivatkoztak, megtévesztésük "A" tudtával történt.

Hivatkoztak még arra, hogy a felperesi kereset elbírálásakor figyelemmel kellett volna még arra is lenni, hogy a büntető eljárás nyomozati és bírósági iratai is alátámasztják, hogy kényszer és fenyegetés hatására kötődtek a szerződések.

A 2011. június 1-i tárgyaláson hivatkozott még a perújító alperesi képviselő arra is, hogy mind az 1999.szeptember 21-i, mind a 2003.május 12-i és 2003.július 17-i szerződés a jó erkölcsbe is ütköző semmis szerződés. A szerződéses láncolatba tartozó valamennyi szerződéses ügy vizsgálható is, de a perújításra tekintettel az 1999. szeptember 21-i adásvételi szerződés semmisségének megállapítását nem kérte.

Perújított felperes kérte a perújítási kérelem elutasítását, mint megalapozatlant. Előadta, hogy a 8 millió forintra kötött 2003.évi megállapodást - bár az számára hátrányos volt - azért fogadta el, mert bízott abban, hogy az ügy így befejeződik, de a mai napig nem teljesítettek neki a perújító alperesek. Az alapügyben hozott ítélet ellen a perújító alperesek nem fellebbeztek, a perújítás nem szolgálhat az elmulasztott fellebbezés orvoslására. A büntető eljárásról alperesek tudtak, mert az alapeljárásban erre már hivatkoztak, de erről a bíróság azt állapította meg, hogy nincs kihatással a perre. Kérelmüket a Pp.261.§./1/ bekezdésében meghatározott határidőn túl terjesztették elő, mert a 6 hónap 2009.január 14-én lejárt. Alaptalan perújító alperesek hivatkozása, hogy ők „fenyegetettség” hatása alatt álltak, sőt éppen a perújító alperesek rosszhiszeműek, mert ők azok, akik igazolási kérelmekkel, fellebbezésekkel akadályozzák a végrehajtást. Nincs jelentősége, hogy a végrehajtási eljárásról perújító alperesek mikor szereztek tudomást. Nem igazolta I-II.r. perújító alperes, hogy az állított körülményről nem tudtak, illetve nem tudták azt a bíróság elé terjeszteni, sőt az állapítható meg, hogy mindezekről tudtak, mert hivatkozott is rá jogi képviselőjük. Nem hivatkozhatnak jogi képviselőjük mulasztására, arra, hogy az alapügyben hozott ítéletet állításuk szerint nem kapták meg jogi képviselőjüktől. Ha a perújítási kérelemnek helyt adna a bíróság, az perújító alperesek számára kedvezőbb helyzetet nem jelentene, mert akkor az eredeti állapotot kellene helyreállítani, perújító felperes ½ részben tulajdonos lenne és még 2 millió forint és kamataira is jogot szerezne, mert erre jogerős ítélet már 2002-ben született.

A perújító alperesek által a perújításos eljárásban előadottak kapcsán még hivatkozott arra, hogy jelen ügyben csak a 2003.évi szerződések vizsgálhatók, nem vizsgálható az 1999.szeptember 21-i szerződés sem a jó erkölcsbe ütközés, sem egyéb állított semmisség miatt. A 2003.évi szerződések megkötésekor nem jött létre uzsorás szerződés, nem volt színlelt szerződés, megtévesztés, kényszer, fenyegetés sem a perújított felperes, sem édesapja részéről. A 8 millió forint összeg meghatározásakor arra voltak figyelemmel,

hogyan az ingatlan $\frac{1}{2}$ részének a tulajdonosa perújított felperes, továbbá a Tatabányai Városi Bíróság ítélete alapján még 2 millió forint és kamatai is őt megilletik, aránytalan előnyről nincs szó.

A büntetőügy a Tatabányai Városi Bíróságon jelenleg 3.B.316/2009.számon van folyamatban, illetve **"B"** egészségi állapota miatt a tárgyalást felfüggesztették.

Nincs sem jogerős, sem nem jogerős büntető ítélet, amely a súlyos fenyegetéssel elkövetett zsarolás büntette miatt **"B"** felelősségét megállapítaná.

A megyei bíróság a perújító alperesek perújítási kérelmét alaposnak ítélte.

Vizsgálta, hogy a perújító alperesek a hat hónapos szubjektív perújítási határidőt elmulasztották-e. Álláspontja szerint a perújító alperesek a Pp.261.§. (1) bekezdésében írt hat hónapos határidőt megtartották, mivel ők csak 2009. április 16-án, a végrehajtási eljárás megindítása után szereztek tudomást arról, hogy a Komárom-Esztergom Megyei Bíróság velük szemben 14.P.20.068/2008/9. szám alatt jogerős ítéletet hozott. Ezt követően pedig a perújítási kérelmüket rövid határidőn belül benyújtották. Megállapította, hogy a perújítás megengedhetősége körében külön végzést hozott, ez pedig jogerőre emelkedett.

Ezt követően vizsgálta, hogy a perújító alperesek által hivatkozott új tény, bizonyíték eredményezheti-e a rájuk kedvezőbb határozat meghozatalát.

Álláspontja szerint az alapperben eljáró Komárom-Esztergom Megyei Bíróság az uzorás szerződésre hivatkozó perújító alperesek ellenkérelmével nem foglalkozott, így az általuk hivatkozott bizonyítékok - a szerződés uzorásnak minősül, így semmis, illetve színlelt, valamint a perújító l.r.alperest megtévesztették, illetve a szerződést fenyegetés hatására írták alá - a perújítás során felhasználhatók. Az alapügyben eljáró bíróság a büntetőeljárás adatokkal érdemben nem foglalkozott, nem vizsgálta, mivel az volt az álláspontja, hogy az nem befolyásolja az előtte folyamatban lévő ügyet.

Megállapította, hogy a 2003. május 12-i, illetve a 2003. július 17-i megállapodás a Ptk.202.§-ában meghatározott uzorás szerződésnek minősül. A büntetőeljárásban megtett perújított felperesi, valamint édesapja **"B"** által 2007. március hó 29-én, illetve március hó 28-án tett vallomása alapján tényként állapította meg, hogy valójában nem perújító alperesek tartoztak **"B"**nek, hanem ő a kölcsönt **"A"**nak nyújtotta és az ingatlan csak „fedezet” volt, amely fedezetbe adásról **"C"** és felesége nem tudott. A perújított alperesek részére a megjelölt vételár sem került átadásra.

Ugyanakkor perújított alperesek kiszolgáltatott helyzetben voltak, a lakhatásukat biztosító ingatlan árverésének megakadályozása érdekében minden lehetséges eszközt igénybe vettek. A végrehajtási eljárást a jogerős bírói ítélet alapján a perújított felperes megindította, így a perújító alperesek szorult helyzetével ő is tisztában volt.

Perújított felperes és édesapja a Tatabányai Városi Bíróság 2.P.21.318/2000/20. számú ítéletének meghozatalakor már tisztában volt azzal, hogy az ügyben nem valós tartalmú vallomásokot tettek ők és az érintett ügyvédi iroda dolgozói, ezt a tényt a 2007.évben indult büntetőeljárásban ismerték el.

"A" tanúvallomása is a perújító I. és II.r. alperesek előadását igazolja, hiszen ő elismerte, hogy kapott kölcsön összeget "B"-től, ugyanakkor "C"-ék vételárat nem kaptak az adásvételi szerződés megkötésekor.

Az ítélet ellen a perújító felperes fellebbezést nyújtott be, melyben elsődlegesen kérte az ítélet megváltoztatását és a perújítási kérelem elutasítását. Másodlagos fellebbezési kérelmében - ha az ítélőtábla a semmisség körében osztaná az elsőfokú bíróság álláspontját - úgy az eredeti állapotot állítsa helyre a hrsz-ú ingatlan vonatkozásában, a perújított felperes ½ tulajdonjogát jegyezze be.

Fellebbezésének indokolásául előadta, a hat hónapos szubjektív perújítási határidőt a perújító I. és II.r. alperesek elmulasztották, mivel a Komárom-Esztergom Megyei Bíróság 14.P.20.068/2008/9. sorszámú ítélete ellen nem terjesztettek elő fellebbezést. Így az ítélet 2008. október 28. napján jogerőre emelkedett.

A perújító alperesek jogi képviselője az alapügyben hozott ítéletet átvette, annak átvételétől a hat hónapos szubjektív határidő eltelt. A perújító alperesek mulasztása jogi képviselőjük mulasztása miatt nem tekinthető önhibájukon kívüli körülménynek.

Hivatkozott arra, hogy az 1999. szeptember 21-i szerződés vonatkozásában jogerős ítélet született. Ezen szerződést a ... szám alatti ingatlan ½ tulajdoni illetősége vonatkozásában minősítette semmisnek a jogerős ítélet. A másik ½ tulajdoni illetőség körében az érvénytelenség következményeit úgy vonta le, hogy 2.000.000,- Ft és járulékai megfizetésére kötelezte jelen per perújító alpereseit. Így ez az ítélet res iudicata-nak minősül és az ítéletben elbírált jogot egymással szemben a felek már vitássá nem tehetik a Pp.229.§.(1) bekezdése értelmében.

Hangsúlyozta, hogy új tény, illetve körülmény sem volt jelen perújítási eljárásban, hiszen a büntető iratokat a korábban eljáró bíróság beszerezte, az rendelkezésre állt. A bűnügyi iratokban szerepelnek azok a nyilatkozatok, amelyek a jelen perújítási eljárásban perújítási okként érvényesítenek a perújító alperesek. Így ezek az alapeljárásban értékelést nyertek.

Az elsőfokú bíróság ítéletében keveredik az 1999-es és a két darab 2003. évben megkötött szerződések vizsgálata és értékelése. Jelen eljárásban kizárólag a 2003. évi szerződések érvényességét vizsgálhatta volna a bíróság.

Érdemben vitatta a 2003. évi két szerződés uzsorás jellegét. Álláspontja szerint az uzsora törvényi feltételei nem állnak fenn. Előadta, hogy az ingatlan ½ része az ő tulajdonát képezi a jogerős ítélet alapján, ami jelenleg 9.000.000,- Ft. Ezen túlmenően egyéb követelése a perújító alperesekkel szemben 3.000.000,- Ft. Ugyanakkor a tulajdonjogáról és egyéb igényéről 8.000.000,- Ft fejében mondott le, így az uzsora nem áll fenn.

Önmagában az a tény, hogy a perújító alperesek 2.000.000,- Ft és kamataival tartoztak neki a jogerős ítélet alapján, nem tekinthető olyan szorult helyzetnek, amelyből az általuk kedvezőtlennek minősített megállapodások megkötésével tudtak volna szabadulni.

Tévedett az elsőfokú bíróság, amikor a 2003. évi szerződések érvénytelenségének megállapításával egyidejűleg az eredeti állapotot teljes körűen nem állította helyre. A Tatabányai Városi Bíróság jogerős ítélete (2.P.21.318/2000/20.) alapján a hrsz-ú ingatlan ½ része az ő tulajdonát képezi. A II.r. perújító alperes tulajdonjoga pedig a 2.000.000,- Ft és járulékai megfizetésének igazolásával jegyezhető be az ingatlan-nyilvántartásba.

A perújító I. és II.r. alperesek az elsőfokú ítélet helybenhagyását kérték annak helyes indokai alapján. Igényt tartottak a másodfokú perköltség megfizetésére is.

Ellenkérelmük indokolása szerint a perújítást elrendelő végzéssel szemben perújított felperes fellebbezést nyújtott be, de a Győri Ítéltábla a perújított felperes igazolási kérelmét és fellebbezését elkészttség miatt elutasította, így a perújítást megengedő végzés jogerőre emelkedett.

Az elsőfokú bíróság helyesen állapította meg, hogy perújító alperesek 2003. május 12-én és július 17-én uzorás szerződést írtak alá. A polgári peres eljárás anyagából megállapítható, hogy mind perújított felperes, mind pedig édesapja számára egyértelmű volt, hogy "B""A"-nak adott kölcsönt és nem vételárat fizetett a vértesszőlősi ingatlan megvásárlásáért az alpereseknek. Perújított felperes teljesen tisztában volt azzal, hogy a perújított alperesek neki nem tartoznak, mert édesapja, "B" nyújtott kölcsönt "A"-nak és a "C"-ék tulajdonában lévő ingatlan csak fedezet volt. A fedezetről "C" és felesége nem tudott egészen a büntetőeljárás iratanyagának megismeréséig.

A perújított felperes fellebbezése minden alapot nélkülöz, hiszen a 3.B.596/2007. számon folyamatban volt büntető ügyben perújított felperes személyes előadása szerint az édesapja "A"-nak adott kölcsön és „a házat nem akartuk”.

A perújított felperes fellebbezése az alábbiak szerint nem alapos.

Az elsőfokú bíróság a perújítási eljárásban a bizonyítást a szükséges és elégséges körben lefolytatta, a bizonyítékokat a Pp.206.§-ában meghatározott elveknek megfelelően helyesen értékelve megalapozott tényállást állapított meg, az ebből levont jogi következtetése is mindenben helytálló. Az ítéltábla teljes körűen osztotta az elsőfokú bíróság jogi álláspontját és az ítélet indokolásában foglaltakat.

A fellebbezésben felhozott érvekre figyelemmel az alábbiakat emeli ki:

Nem alapos a perújított felperes fellebbezése a hat hónapos szubjektív perújítási határidő elmulasztása miatt.

Az elsőfokú eljárás adatai alapján tényként állapítható meg, hogy az elsőfokú bíróság a perújítás megengedhetősége kérdésében a 9. sorszámú jegyzőkönyvében foglalt végzésével külön hozott határozatot, és a perújítást megengedte. Ezen végzés a Győri Ítéltábla Pf.III.20.256/2010/3. sorszámú végzésével 2011. február 7. napján jogerőre emelkedett, mivel a perújított felperes igazolási kérelme és a fellebbezése hivatalból elutasításra került.

Töretlen a bírói gyakorlat abban, az esetben, ha a bíróság a perújítási kérelem érdemi tárgyalásába bocsátkozott, a kérelmet az annak előterjesztésére megszabott szubjektív határidő elmulasztása miatt nem utasíthatja el. Ennek oka az, hogy az érdemi tárgyalást követően a bíróság már kötve van a Pp.268.§-ában foglalt rendelkezéshez, amely szerint a perújítással megtámadott ítéletet vagy fenntartja hatályában, vagy annak egészében, vagy részében történő hatályon kívül helyezése mellett a jogszabályoknak megfelelő határozatot hoz. Az érdemi tárgyalást követően tehát a bíróságnak már nincs arra lehetősége, hogy a perújítási kérelmet arra hivatkozással utasítsa el, a perújító kérelme előterjesztésével - a szubjektív perújítási határidőre tekintettel - elkésset. (BH 1989/291.)

Az ítéltábla nem osztotta a perújító felperes azon fellebbezési érvelését sem, hogy az elsőfokú bíróság a perújítási eljárásban keverte az 1999. szeptemberi, illetve a 2003. májusi és júliusi szerződéseket. A perújítási eljárásnak az 1999. szeptember 21. napján kelt adásvételi szerződés nem volt tárgya, csak perelőzmény, történeti tényállásként elemzi az elsőfokú bíróság. Ennek megfelelően a perújítási eljárás kizárólag a 2003. május 12-én és a július 17-én megkötött két szerződés vizsgálatára terjedt ki.

Ezért alaptalan azon fellebbezési érvelés, hogy az 1999. szeptember 21-én kelt szerződésben foglaltak res iudicata-nak minősülnek, hiszen szerződés vonatkozásában jogerős bírósági ítélet született, ez jelen perújítási eljárásnak nem volt tárgya.

Helyes az elsőfokú bíróság azon jogi álláspontja, hogy a Pp.260.§.(1) bekezdés a./ pontja szerinti olyan tényre, bizonyítékra hivatkoztak a perújító alperesek, amelyet az alapeljárásban eljáró bíróság nem bírált el, és ez rájuk kedvezőbb határozatot eredményezhetett volna.

A Komárom-Esztergom Megyei Bíróság 14.P.20.068/2008/9. sorszámú ítélet indokolása alapján megállapítható, hogy az elsőfokú bíróság bekérte a folyamatban lévő büntető iratokat, azonban azoknak nem tulajdonított jelentőséget, mivel a büntetőeljárás nem a jelen per perújított felperes ellen volt folyamatban, hanem annak édesapja ellen. Ezen túlmenően a 2003. májusi és júliusi megállapodással kapcsolatban tényállás nincs, „arra kihatással a büntetőeljárás nincs és nem is lehet” (ítélet indokolás 4. oldal 2. bekezdés).

A perújítási okként hivatkozott tény alapperben el nem bírált volta azt jelenti, hogy arra a bíróság döntése nem terjedt ki.

Ebből a szempontból közömbös, hogy a bíróság azért nem bírálta el a felhozott tény vagy bizonyítékot, mert arra a fél önhibáján kívül nem is hivatkozott, vagy pedig azért nem történt meg az elbírálás, mert bár a fél hivatkozott rá, e tárgyban tett előadását illetve indítványát a bíróság figyelmen kívül hagyta. Egyértelmű a bírói gyakorlat a tekintetben is, hogy perújítás alapjául szolgálhat olyan tény is, amelyet az alapperben eljáró bíróság azért nem vont mérlegelési körébe, s azért nem értékelt, mert - bármilyen okra visszavezethetően - ezt elmulasztotta.

Helyesen hivatkozott arra a perújított felperes, hogy a perben elbíralt jogkérdésben nincs helye perújításnak. Nem jogkérdés viszont az, ha a perújítási kérelem nyomán olyan új tény merül fel, amely a jogerős ítélet alapjául vett jogszabálytól eltérő, más rendelkezés alkalmazását teszi indokolttá.

A perújító alperesek tehát helyesen hivatkoztak azon új tényekre, körülményekre, amelyek a Tatabányai Rendőrkapitányság Bűnügyi Osztályán keletkeztek 11010-2633/2006.bű. szám alatt, nevezetesen a 2007. március 29. és a 2007. március 28. napján kelt jegyzőkönyvben foglaltakra.

A 2007. március 29-én felvett jegyzőkönyvben jelen perújított felperes személyesen elmondta, hogy édesapja összesen 4.500.000,- Ft-ot adott **"A"-nak**. Ő az egészhez csak a nevét adta, mert apja azt akarta, hogy a ház az övé legyen. „Ez az egész nem volt más, mint egy kölcsönadási szerződés. Adásvételről szó sem volt, már csak azért sem, mert az eladói részről nem volt jelen senki, sem I.rendű alperes, sem **"C"**.... Elismerem, nem volt semmiféle pénzátadás **"C"**ék részére. Minden pénzt az **"A"** vett át fatertől, az egész a kettőjük közötti kölcsönről szólt. A ház csak a kölcsön fedezetét képezte. **"A"** tulajdonképpen átverte a saját anyósát és feleségét is, mert rávette I.rendű alperest a szerződés aláírására. I.rendű alperes abban a hiszemben írta alá az adásvételit, hogy a befogadó nyilatkozatot írja alá. Mindkét (polgári peres és büntető) eljárásban apám **"B"**, én, **"A"**, **"F"**, az ügyvédjelölt **"G"** és **"F"** által felsorakoztatott tanúk nem az igazat vallották, szóval mindannyian hamisan tanúskodtunk". **"B"** is úgy nyilatkozott a nyomozati eljárásban történt meghallgatása során (2007. március 28.) „Elismerem, hogy nem adásvételi szerződés végett mentem én be **"G"** irodába, hanem azért, mert kölcsön adtam **"A"**nak, gyakorlatilag így biztosítva volt a kölcsön fedezete és így tudtam megszerezni a házat a fiamnak, ezért adtam át a pénzt **"A"**. Nem történt kifizetés a megállapodás szerint, így ismét kezdeményeztem a végrehajtást. II.rendű alperes, **"C"** és I.rendű alperes nem tudtak az **"A"** -nak adott kölcsönről és erről az ügyletről. **"C"** meghalt, I.rendű alperes meg a lánya **"E"** már csak akkor szereztek tudomást az ügyletről, amikor én megjelentem a ház követeléssel meg a többi **"A"** kölcsönadott 3,4 milliós tartozás végett."

A Ptk.202.§-a szerinti szerződés uzsorás jellegének megállapításához objektív és szubjektív feltételek együttes megléte szükséges.

Az uzsorás szerződés objektív feltétele, hogy a szerződés megkötésekor a szolgáltatás és ellenszolgáltatás között feltűnő aránytalanság áll fenn, szubjektív feltétele, hogy a sérelmet szenvedett gazdasági helyzete hátrányos legyen, másrészt pedig az ellenérdekű fél a másik fél helyzetének kellő mélységű ismeretében, annak kihasználásával tudatos, rosszhiszemű, csalárd magatartással jusson kirívóan aránytalan előnyhöz (BDT 2004.946., BH 2001.542.).

A fentiek alapján az elsőfokú bíróság megalapozottan állapította meg, hogy a perújított alperesek kiszolgáltatott helyzetben voltak, a lakhatásukat biztosító ingatlan árverésének megakadályozása érdekében minden lehetséges eszközt igénybe akartak venni. Mivel a végrehajtási eljárást a jogerős bírói ítélet alapján a perújított felperes indította meg, a perújító alperesek szorult helyzetével ő is tisztában volt. Azzal is tisztában volt perújított felperes és édesapja is, hogy valójában nem perújító alperesek tartoznak neki, mert a kölcsönt **"A"**nak nyújtották.

Helyesen állapította meg, hogy az uzsorás szerződés objektív feltétele is fennáll, hiszen a szerződés megkötésekor a szolgáltatás és ellenszolgáltatás között feltűnő aránytalanság állt fenn, mivel mindegyik fél számára ismert volt, hogy **"B"** kölcsönt **"A"**nak adott, vételárat a vértesszőlősi ingatlan megvásárlásáért az alpereseknek nem fizetett.

Alaptalan azon perújított felperesi fellebbezési hivatkozás is, hogy az elsőfokú bíróságnak az eredeti állapotot az ingatlan-nyilvántartásban helyre kellett volna állítania.

A Pp.267.§. (1) bekezdése szerint a perújítás megengedése esetében a pert a kérelem korlátai között újból kell tárgyalni; a keresetváltoztatásra a 247.§. (1) bekezdése irányadó.

A perújítási kérelem érdemi tárgyalásának kereteit a perújítási kérelem szabja meg, a perújítási eljárásban az eljáró bíróságot a perújítási kérelem korlátai kötik. A törvény nem engedi meg a keresetváltoztatást a perújítási tárgyalás során, kizárt a perújítási eljárás során a kereset felemelése és ennek folytán a perújítási kérelemmel élő alperes terhére a korábbi határozatnál kedvezőtlenebb határozat meghozatala, ha nem a felperes élt a korábbi határozattal szemben perújítási kérelemmel.

Mivel a perújítási eljárás tárgya kizárólag a 2003. évi kettő darab szerződés volt, így a felhívott jogszabályi rendelkezés és a meghivatkozott indokok alapján a perújított felperes által igényelt eredeti állapot helyreállítása, 1/2 tulajdoni hányadának ingatlan-nyilvántartási bejegyzése kizárt.

Mindezen indokok alapján az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp.253.§.(2) bekezdése alapján helybenhagyta.

A perújított felperes a másodfokú eljárásban teljes egészében pervesztes lett, ezért a Pp.78.§.(1) bekezdése alapján ő köteles a perújító alperesek felmerült másodfokú perköltségét megfizetni.

A perújított felperes személyes illetékfeljegyzési jogban részesült, így a le nem rótt fellebbezési eljárási illetéket a már hivatkozott Pp.78.§.(1) bekezdése és az Itv.59.§.(1) bekezdése értelmében a perújított felperes köteles megfizetni.

Győr, 2012.évi szeptember hó 6. napján

Dr. Lezsák József sk.
a tanács elnöke

Dr. Vass Mária sk.
előadó bíró

Dr.Szalay Róbert sk.
bíró